

РЕШЕНИЕ

№ 20078

гр. С***, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД***7 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. БОГДАНОВА
НОНЧЕВА

при участието на секретаря ДЕНИЦА Ж. ВИРОНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. БОГДАНОВА НОНЧЕВА
Гражданско дело № 20221110114248 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от В. В. В. срещу З. Б. Н., уточнена с молби вх. № 1****/09.05.2023 г. и вх. № ****/05.05.2023 г., с която е предявен иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1000,00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди.

В исковата молба се твърди, че на 07.05.2018 г. трето за спора лице (С**** Ц***в С****ов) се задължил безусловно и без протест в полза на ищеца по запис на заповед от 07.05.2018 г. за сумата от 170000,00 лева, която следвало да бъде изплатена на 07.08.2018 г. Поради незаплащане на вземането на посочения падеж В. В. потърсил правата си по съдебен ред, като в хода на образуваното ч. гр. д. № 17199/2019 г. по описа на СРС, 118-ти състав, било установено, че С**** Ц***в С****ов бил починал на 16.08.2018 г. С цел събиране на вземането си ищецът подал искова молба срещу родственици на починалия, представляващи наследници по закон на последния, сред които била и ответницата З. Б. Н.. След узнаване за образуването на делото по така подадената искова молба (гр. д. № 7330/2019 г. по описа на СГС, V-ти състав) З. Н. депозирила срещу В. В. жалба в Софийска районна прокуратура, по която била образувана пр. пр. № 27292/2019 г., ДП № 15178/2019 г. по описа на 05 РУ – СДВР. В хода на досъдебното производство ищецът бил призоваван седем пъти с цел даване на показания и представяне на документи. С постановление от 27.10.2020 г. производството било прекратено поради липса на данни за извършено престъпление. Ищецът направил опит да се снабди с документи от преписката, но наблюдаващият прокурор оставил искането му без уважение. Твърди се, че З. Н. подала и втора жалба

срещу В. В., по която била образувана преписка № 513000-43350/2019 г. по описа на ОИП – СДВР, в хода на която също била викан за даване на обяснения във връзка с процесния запис на заповед. Ищецът заявява, че претърпял неимуществени вреди – уронване на личния и професионален авторитет и причинен психологически дискомфорт – в резултат на поведението на ответницата, изразяващо се в отправени спрямо него негативни твърдения, изложени в подадените жалби. Поради това моли З. Н. да бъде осъдена да му заплати обезщетение за така причинените вреди в размер на 1000,00 лева.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника З. Б. Н. за отговор, като с постъпилия в законоустановения срок такъв предявената искова претенция е оспорена в цялост и е отправена молба за отхвърлянето □ като неоснователна. Ответницата оспорва наследодателят □ С**** Ц****В С****ов да е издал запис на заповед в полза на ищеца. Оспорва твърдението, изложено в исковата молба, че В. В. бил викан многократно за даване на обяснения по ДП № 15178/2019 г. по описа на 05 РУ – СДВР. Сочи още, че не □ било известно процесното досъдебно производство да е било прекратено. Оспорва се наличието на действително претърпени от ищеца неимуществени вреди.

Софийски районен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото е иск с правно основание чл****5, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника З. Б. Н. да заплати на ищеца В. В. В. сумата от 1000,00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на личния и професионален авторитет, и причинен психологически дискомфорт, в резултат на отправени срещу него жалби от ответника, въз основа на които били образувани пр. пр. № 27292/2019 г., ДП № 15178/2019 г. по описа на 05 РУ – СДВР, и преписка № 513000-43350/2019 г. по описа на ОИП – СДВР.

Представен е сигнал/жалба с вх. № 15169/31.05.2019 г. (л. 51 и л. 52), подаден от ответницата З. Б. Н., въз основа на който е образувано досъдебно производство – ЗМ 15178/2019 г. по описа на 05 РУ СДВР, пр. пр. № 27292/2019 г. по описа на СРП. Видно от съдържанието на сигнала, ответницата твърди следното: *„Мъжът се държеше грубо, заплашително и ми каза, че трябва да му върна парите иначе щяло да стане лошо“; „този мъж се държеше грубо и ме заплашваше“; „Аз съм сигурна, че всичко е измама, че братовчед ми С**** не дължи никакви пари на този човек и че става въпрос за фалшификация“; „Моля да извършите проверка по случая и да прекратите престъпните му намерения“.*

Спорен по делото се явява въпросът дали с описаните изказвания ответницата е реализирала фактическия състав на деликтно поведение, съответно – дали ищецът е претърпял неимуществени вреди в причинна връзка с тях.

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже

осъществяването на процесното противоправно деяние; причиняването на твърдените неимуществени вреди; причинно-следствената връзка между противоправните деяния, извършени от ответника, и претърпените от ищеца вреди. От друга страна, ответникът следва да установи верността на заявените в процесните жалби твърдения. На основание чл. 154, ал. 1 ГПК всяка от страните е длъжна да докаже фактите, на които основава своите искания и възражения.

В случая твърдението на ищеца е, че изнесените факти в жалбата, послужила като основание за образуване на пр. пр. № 27292/2019 г. по описа на Софийска районна прокуратура, са неверни, тоест клеветнически. Съгласно разпоредбата на чл. 147, ал. 1 НК, съдържаща легална дефиниция на понятието, клевета представлява разгласяването на несъществуващо позорно обстоятелство или приписването на неизвършено престъпление. В този смисъл изпълнителното деяние може да се осъществи както чрез разгласяване на неистинско позорно обстоятелство за пострадалия, така и чрез приписването му на неизвършено от него престъпление.

Трайно установено в практиката е разбирането, че „разгласяването“ представлява довеждане до знанието на трето лице на определено несъществуващо позорно обстоятелство, което деецът свързва с личността на пострадалия. Позорното обстоятелство е твърдение за съществуването на определен факт, свързан от дееца с личността на пострадалия, който е от естество да накърни неговото добро име в обществото. Приписване другиму на извършено престъпление се осъществява чрез довеждане до знанието на трети лица, от страна на престъпния деец, на твърдения, че пострадалият е извършил конкретно престъпление, което той в действителност не е извършил. Твърдението и при двете изпълнителни деяния трябва да е ясно и да съдържа информация, която да бъде поднесена от разгласяващия като сигурно, несъмнено знание за съдържащите се в нея факти, т. е. необходимо е разгласяващото лице (в случая – авторът на подадения сигнал за извършено престъпно деяние) да съобщи свои твърдения, такива, които изхождат лично от него и зад които застава с думите си, претендирайки, че знае, че тези обстоятелства са безспорен факт. Освен това обстоятелствата трябва обективно да бъдат съобщени, а не да се извеждат чрез предположения, асоциации, интерпретации или други форми на субективна психическа дейност.

При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства безспорно се установява релевираното в исковата молба деяние, извършено от страна на ответницата. Твърденията на последната, че случаят относно издадения запис на заповед представлявал измама, доколкото братовчед □ С**** С****ов (неин наследодател) не дължал пари на ищеца, а ставало въпрос за фалшификация, са дали основание за образуване на досъдебно производство – за това, че на неустановена дата преди 05.06.2019 г. или най-късно на посочената дата в гр. С**** е съставен неистински частен документ – запис на заповед с издател С**** Ц****в С****ов, на който е

придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на друго лице, като посоченият документ е употребен пред Софийски градски съд на 05.06.2019 г. като доказателство за съществуването на едно правоотношение и предмет на деянието е ценна книга, което е обусловило фактическия състав на престъпление по чл. 309, ал. 2, вр. ал. 1 НК. В хода на извършената проверка обаче не са установени и доказани наведените твърдения за съставен и използван неистински документ – заключението по изготвената СГЕ потвърждава, че документът е съставен от лицето, посочено като негов автор. Поради несъставомерността на деянието, на основание чл. 24, ал. *** т. 1 НПК, наказателното производство по досъдебното производство – ЗМ 15178/2019 г. по описа на 05 РУ СДВР, пр. пр. 27292/2019 г. по описа на СРП – е прекратено (л. 59 – 60). В мотивите на прокурорския акт (постановление от 19.10.2020 г.) е посочено, че за съставомерността на коментираното престъпление е необходимо от обективна страна посоченият автор да не е действителният, като на документа само да е придаден вид, че изхожда от това лице, което не е било констатирано в процесния случай.

Следва да се посочи, че ответницата не е направила доказателствени искания, нито е представила надлежни писмени доказателства за опровергаване на изложеното, поради което съдът приема, че в хода на делото не се установи верността на заявените в процесния сигнал твърдения. От целия контекст на жалбата/сигнала става ясно, че представените обстоятелства са посочени именно като клеветнически, позорящи личността на ищеца. Същевременно използваните в изявленията на ответницата думи и изрази изнасят конкретни факти, като информацията се представя като сигурен, несъмнен факт, а на ищеца се приписват позорящи от гледна точка на обществения морал обстоятелства – за извършване на престъпни деяния, свързани със съставянето и използването на неистински документ.

Предвид изложеното, съдът счита, че е налице излагане на невярна информация пред служителите на реда с посоченото съдържание, което от своя страна представлява противоправно деяние. В причинна връзка с последното ищецът твърди, че е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на личния му и професионален авторитет, нанесен психологически дискомфорт (съгласно изявленията в исковата молба), както и задълбочени здравословни проблеми, свързани с вдигане нивото на кръвната захар и кръвното налягане, довели до невъзможност да управлява автомобила си (предвид изложеното в молба от 05.05.2023 г.). За установяване на посочените обстоятелства са представени писмени доказателства – етапни епикризи от 11.04.2023 г. и от 26.04.2023 г., както и кръвни изследвания от 19.04.2023 г. Доколкото са съставени в последващ и отдалечен от процесните събития момент, тези документи не могат да обосноват извод, че именно образуването на наказателното производство е породило възникването на посочените здравословни проблеми за ищеца, още повече предвид липсата на ангажирана цялостна медицинска документация, проследяваща историята на заболяванията. Наличието на такива през 2019 г. обаче се установява от

посочената анамнеза в етапната епикриза към лист № 000609 от 11.04.2023 г. – през м.08.2019 г. по повод на стенокардия е проведена СКАГ и са осъществени ПКИ с ДЕС на ЛАД, ДЕС на ЛМ-ЛАД, ДЕС на РЦ (изследвания на сърдечните съдове), а през м.09.2019 г. е извършена перкутанна коронарна интервенция (ПКИ), която представлява индигия за съществуващи болки в гръдната област. От друга страна, в етапната епикриза от 26.04.2023 г. е констатирано наличието на захарна болест от 20 години, при определена водеща диагноза неинсулинозависим захарен диабет с неврологични усложнения. Обсъдената информация навежда на извода, че ищецът е страдал от сърдечносъдови заболявания и диабет. Макар да не може да се установи, че са настъпили в резултат от процесното събитие, те несъмнено са били повлияни от възникналите стрес и напрежение по повод образуваното наказателно производство. По отношение на кръвните изследвания, съдът намира, че същите отразяват моментното здравословно състояние на ищеца към датата на тяхното провеждане, поради което се явяват ирелевантни относно правния спор по делото.

От показанията на разпитания в хода на производството свидетел Я***в А*** Д*** – познат на ищеца от 1982 г. и негов колега от МВР, се установява, че същият лично със своята кола е придружавал В. В. по негова молба няколко пъти до Пето районно управление в гр. С***, където е бил привикван в края на лятото и началото на есента на 2019 г. Причината за това била невъзможността на ищеца да шофира, защото му било много зле. Свидетелят твърди, че посещенията били с различна продължителност – час-час и половина до два часа, като при всяко едно от тях Д*** констатирал прединфарктно състояние на ищеца – бил пребледнял, потял се и имал сърцебиене, породено от притесненията му във връзка с постоянните привиквания.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като последователни, логични и достоверни – същите възпроизвеждат лично негови преки впечатления за състоянието на ищеца, чиито симптоми са били обективно констатирани на база притежаваната от свидетеля квалификация за воден и планински спасител.

Предвид изложеното, с оглед ангажираните от ищеца доказателства, настоящият състав приема, че същият е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в нанесен психологически дискомфорт, породен от задължението да посещава районното управление във връзка с извършваните действия по разследване в хода на образуваното досъдебно производство, както и в негативното отражение на събитията върху здравословното му състояние. В този смисъл са обсъдените показания на Я***в А***, приложените писмени документи от ДП № 15178/2019 г. по описа на 05 РУ – СДВР (папка 3) – обяснение от В. В. и протокол от неговия разпит в качеството му на свидетел в наказателното производство, както и медицинските документи, приобщени към доказателствения материал по делото. Макар съдът да не установи здравословните проблеми на ищеца със сърцето, кръвното налягане и кръвната захар да са изначално породени (настъпили) в резултат на процесното събитие, безспорен е фактът на

причиненото неудобство и притеснение от знанието за образувано наказателно производство поради съмнения относно истинността на документ, въз основа на който ищецът основава легитимен интерес от защита на правата си.

Относно изявленията си за уронване на професионалния му авторитет ищецът не ангажира доказателства. В хода на делото не се установява каква е заеманата към момента на настъпване на процесното събитие длъжност от В. В., нито дали и как разпространените твърдения от страна на ответницата са повлияли трайно негативно на неговата професионална кариера.

По отношение на възраженията, заявени от процесуалния представител на ответника в о.с.з. на 02.05.2023 г. и на 30.05.2023 г., относно момента на извършване на процесното деяние с доводи, че фактите и обстоятелствата, за които се твърди да са накърнили честта и достойнството на ищеца, били узнати от него в хода на делото, тоест след образуване на настоящото производство, следва да се посочи, че за разлика от обидата, за съставомерността на клеветата е без значение дали засегнатият е узнал или не клеветническите твърдения спрямо него. Съгласно Определение № 29 от 31.03.2017 г. по ч. н. д. № 309/2017 г. на ВКС, Шн. о., деянието ще е довършено, когато тези твърдения са възприети, узнати от трето лице или от повече лица (в случая невярната информация е изложена пред служители на реда). Моментът и мястото на узнаване от страна на пострадалото лице за отправените спрямо него позорящи обстоятелства са ирелевантни факти за съставомерността на престъплението клевета (така – Определение № 19 от 15.02.2016 г. по ч. н. д. № 120/2016 г. на ВКС, Шн. о.), съответно – са ирелевантни и по въпроса относно обезщетяването на вредите, настъпили на това основание.

С оглед установяването на всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, предявеният иск се явява доказан по основание, като следва да бъде определен размерът на обезщетението, дължимо на ищеца.

Тъй като претърпените от ищеца неимуществени вреди представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, те не биха могли да бъдат възстановени, а следва да бъдат обезщетени посредством заместваща имуществена облага, чийто размер съдът определя съобразно критериите, предписани в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД – по справедливост. Съгласно ППВС ***/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Предвид изложеното, съдът съобразява характера и вида на изнесените клеветнически и позорящи обстоятелства, начина, по който те са се отразили върху ищеца, като са оказали негативно влияние върху неговото здравословно състояние, както и качеството на лицата, които са възприели така изнесените клеветнически

твърдения, а именно органите на реда. В конкретния случай по делото се установи отражението на подадения сигнал върху психическото и емоционалното здраве на ищеца, както и предизвиканите промени в ежедневието му, свързани с посещенията му до районното управление, за които обаче не се установява да са били провеждани с посочената от ищеца честота – „над 7 пъти“.

Ето защо съдът намира, че справедливото обезщетение за подадения клеветнически сигнал от 31.05.2019 г. е в размер на 500,00 лв. До размера на посочената сума искът се явява основателен и следва да бъде уважен, като за разликата до пълния предявен размер от 1000,00 лв. – да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

Предвид изхода на спора, право на разноси имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят разноси, съразмерно с уважената част от иска, в размер на 225,00 лева за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение. Последното е действително заплатено на адв. В. Й., видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 03.10.2023 г., представляващ разписка за получената сума (л. 107). Ответникът своевременно е възразил по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Предвид предмета на делото, неговата правна и фактическа сложност, материалния му интерес, както и събраните по делото доказателства, съдът намира направеното възражение за неоснователно. При преценката си съдът съобрази приложимата редакция на Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В полза на ответницата З. Б. Н. следва да се присъдят, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, разноси за заплатено по банков път адвокатско възнаграждение на основание Договор за правна защита и съдействие от 26.09.2022 г. (л. 29 и л. 32 от делото) в размер на 150,00 лева, съобразно отхвърлената част от исковата претенция.

По изложените съображения, Софийски районен съд, I-во ГО***7-ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА З. Б. Н., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С***, ул. „С*** п****“ № *** вх. *** а***, да заплати на **В. В. В.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С***, ж. к. „С****“, б**** в*** ет***, а***0, на основание чл***5, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 500,00 лева** (петстотин лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на личния авторитет, психологически дискомфорт и здравословни проблеми, причинени от отправени срещу ищеца жалби от ответника, въз основа на които са били образувани пр. пр. № 27292/2019 г., ДП № 15178/2019 г. по описа на 05 РУ – СДВР, и преписка № 513000-43350/2019 г. по описа на ОИП – СДВР, като **ОТХВЪРЛЯ предявения иск за разликата над присъдената сума от 500,00 лева до пълния предявен размер от 1000,00 лева като неоснователен.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **З. Б. Н.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С**, ул. „С** п**“ № ** вх. ** а**, да заплати на **В. В. В.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С**, ж. к. „С**“, б** в** ет**, а**0, сумата от **225 лева** (двеста двадесет и пет лева), представляваща сторени от ищеца разноси в хода на производството, съобразно уважената част от предявения иск.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **В. В. В.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С**, ж. к. „С**“, б** в** ет**, а**0, да заплати на **З. Б. Н.**, ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. С**, ул. „С** п**“ № ** вх. ** а**, сумата от **150 лева** (сто и петдесет лева), представляваща сторени от ответника разноси в хода на производството, съобразно отхвърлената част от предявения иск.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____